

Legitimista bonyodalmak Somogyi Szilveszter emlékének megörökítése körül

Tiltakozás a Rudolf-tér átkeresztelése ellen

(A Délmagyarország munkatársától.) A Délmagyarország legutóbb ismertette azt a javaslatot, amelyet dr. Pálffy József polgármesterhelyettes szándékozik a kisgyűlés útján a hétfőre összehívott Somogyi Szilveszter emlékközgyűlés elé terjeszteni az elhunyt polgármester emlékének megörökítése ügyében. A polgármesterhelyettes azt javasolja, hogy Somogyi Szilveszter emléké a törvényhatósági bizottság huszezer pengős alapítvány létesítésével és a Rudolf-térnek Somogyi Szilveszter nevére való átnevezésével örökítse meg azonkívül, hogy a polgármester emlékének jegyzőkönyvben is megörökítse.

A javaslatot vezetnek a tételnevezésre vonatkozó része most váratlan bonyodalmat okozott. A polgármesterhelyettesnek kerülő uton tudomására hozták, hogy:

**a szegedi legitimisták tiltakoznak
a Rudolf-tér nevének megváltoztatása ellen.**

Mivel ez a tér őrzi Rudolf trónörökös emlékéket. De tiltakoznának a legitimisták a Gizella-tér elkeresztelése ellen is, mivel Gizella Habsburg főhercegnő volt. Azt kívánják, hogy a város keressen valami más, méltó teret, vagy utcát és azt nevezze el Somogyi Szilveszter nevére.

A Rudolf-tér nevének megváltoztatásához a szegedi egységspárt sem járul hozzá.

A pártválasztmány legutóbb foglalkozott azzal a kérdéssel, hogy a párt nevében ki tartson a hétfői közgyűlésen emlékbeszédet Somogyi Szilveszterről. A választmány dr. Tóth Imrét jelölte ki szónokként. A választmány ugyanakkor elhatározta azt is, hogy nem támogatja a Rudolf-tér átnevezésére vonatkozó javaslatot nem legitimista szempontok miatt, hanem elvi okokból. A Rudolf-téri kombináció miatt azt a megoldást javasolja, hogy dr. Somogyi Szilveszter polgármester nevére az Erzsébet-

teret nevezzék el a közgyűlés.

Dr. Pálffy József polgármesterhelyettes a következőket mondta a Délmagyarország munkatársának.

— Amikor elkészítettem javaslatomat, nem is gondoltam arra, hogy az sértheti a legitimisták érzékenységét. Nem is ez volt velem a célom. Azért gondoltam a Rudolf-térre, mert más, megfelelő megoldást nem találtam. A Templom-tér neve régebbi keletű közgyűlési határozat értelmében Lázár György-tér és kegyetlen cselekedetnek emléksértésnek tartanám, hogy ezt a közgyűlési határozatot most megváltoztatnánk. Lázár György polgármesternek nagy, kezdeményező szerepe volt a fogadalmi templom fölépítése körül, méltányos tehát, hogy az a tér őrizze meg nevének emlékéit, amelyen a fogadalmi templom áll. A Gizella-tér neve minden valószínűség szerint Klebelsberg-tér lesz, hiszen ez a tér tulajdonképpen kapuja annak az egyetemi városrésznek, amelyet Klebelsberg Kunónak köszönhet a város. Felmerült tárgyalások közben az a kívánság is, hogy Somogyi Szilveszter nevére a Mars-teret nevezzük el, de ez ellen kifogása van a többségi pártnak. Ha a Rudolf-téri meg-

Izgalmas jelenetek és újabb érdekes tanuvallomások a Dréhr-per szombati tárgyalásán

Elutasították a védelem előterjesztését

Budapest, június 9. A Törekvő-tanács szombaton folytatta a Dréhr-ügy főtárgyalását, változatlanul nagy érdeklődés mellett. Szombaton kellett volna kihallgatni tanuképpen gróf Bethlen Istvánt, de a volt miniszterelnök betegségére való hivatkozással kimentette magát. Nem

jelent meg gróf Batthyány Gyula sem, de gróf Batthyány Lajos sem, akinek a vallomását ezután felolvasta a bíróság. Batthyány vallomásában előadta, hogy ő a bicskei városházánál soha sem kérte Bethlen István közbenjárását. Tudomása szerint a vételárból csak 425 ezer pengőt kapott kézhez a fia és menyegyer. Az első tanu

Turi Béla

képviselő volt. Az volt a benyomása, hogy Vass József meg akarta vásárolni a kastélyt, de a miniszterelnök szerepéről nem tett említést. Dréhr szerepéről sem tud.

A következő tanu Szász József bicskei takarékpénztári igazgató volt, aki elmondotta, hogy a Batthyány családnak abban az időben igen rossz volt az anyagi helyzete.

Islik György,

Batthyányék titkára tett ezután vallomást. Ő kalauzolta Vass és Dréhr-t a kastélyban, Bethlen szerepéről nem hallott semmit. Ő 800 ezer pengőt javasolt térni a kastélyért. Az ingatlan megbecsülése végett két bizottság is járt kint Bicskén. A kastélyért a grófiék ténylegesen 425 ezer pengőt kaptak, illetve csak papíron volt ez is, voltaképpen kevesebb volt az összeg. A Krausz-bankház csak 374 ezer pengőt utalt át. A grófnőtől ő megkérdezte, hogy miért csak ennyit kaptak, a grófnő őt azonban leintette, hogy ne törődjék vele.

Az elnök és a titkár között az elszámolás miatt

heves vita

tört ki. A titkár megmarad amellett, hogy nem tud semmiről semmit, ő azt könyvelte el, amit

BELVÁROSI MOZI

Vasárnap

Hétfő

Az évad legsikerültebb látványos, zenés és énekes filmje:

Riói lányok

Dolores del Río főszereplésével

— Hogy ismerkedett meg az urával? — kértem aztán tőle.

— Ó, — azt mondja, — az nagyszerű volt, egész regény, nagyságos uram... Kommendáltak nekem, hogy jó volna nekem ez a rokkant. Nem iszik, nem goromba, jó fizetése van, örökös fizetése... Én itt laktam a másik tanyán, az uram csesett a háboruban, gondoltam, megnézem, hátha nekem rendelte az Isten... Hát kérem, mingyán megszeretett, mer nagyon jó ember ez.

— No és aztán elment magáért csengős szekéren, ahogy errefelé szokás?... Befogatott az ur négy lovat, úgy hozták el magát?

— Ó, nem, — mondta az asszony, — mingyán megirigyelték a szerencsémét és el akarták tőlem venni. Pletykáltak rám kérem, hogy én nagyon cifrázkodó vagyok, nem vagyok szegény asszonynak való.

Dacosan vetete fel a fejét.

— Én nem vagyok szegény asszonynak való? kérem! mikor nekem minden szülöm cseléd volt a tanyán! Olyan szegények voltunk mindkét mindig, hogy ennivalónk se volt. Ilyet mondani rám, kérem alássan... Dehát ilyen az irigy emberiség... Itt akartak a nyakába varrni egy leányt... de olyat, hogy még beszélni se lehet róla... A piszok csorog róla, amerre lép... Hogy az való neki és ez a bolond ember meg majd nem meg is esküdt vele, mikor nekem feltűnt, hogy mi van ezzel a rokkanttal, hogy ez még nem is izen utánam, mikor pedig olyan szívesen fogadott... Nagyon lélekzett és szaporán folytatta:

— Hát én akkor este, hogy ez eszembe jutott, mingyán elgyalogoltam ide s beállítottam... Éjjeli őt az uram, mert egyébre nem lehet használni, hát tudtam, hogy ébren találok... Kérem szépen osztán elmondott nekem mindent és én is neki mindent... Elbeszélgettünk... Hát újra nagyon megkedvelt. Azt mondja, ne is menjek má el, maradjak itt mingyán nála... Hát, mondom, azt nem

lehet, mert el kell bucsuzni a rokonoktól, meg el kell hozni, ami kis vagyonom van... Hát hogy legalább éccakára... Arra osztán itt maradtam.

S az asszony újra a szája elé kapta a kezét s mosolygott.

— Akkor még megvolt a fogam is, hát nagyon megszeretett akkor éccakára... Reggel osztán szeretett kért, úgy mentem el a holmimért, meg az irásokért...

Szerényen és szemérmesen mondta el a dolgot s úgy csillogott az arca, hogy szinte kivilágosodott tőle a kis sötét lakáska.

— Hát az ura hol van? — kértem.

— Jaj, biz az a városban van, mert baleset érte. Leesett egy létráról, mert hiába féllábu, segíteni kellett neki a szénarakásnál és lecsuszott. Össze is törte magát és bevitték a kórházba. Két hónapig feküdt ott, akkor azt mondták az orvosok, menjen már haza, mer másnak kell az ágy. Ő meg ahogy leszállott a betegágyról, újra elesett. Nem tudott ráállani. Akkor megvizsgálták és csak akkor látták, hogy el van törve belül a lába csontja, még rothadt is már szegénynek... No, le is vágták a másik lábát is és most aztán szépen meggyógyult. Vótam bent nála, mikor a havi négy pengő hadisegélyért bementem a városba, most már olyan egészséges, mint a makk és a jövő héten, ha szekér megy be, haza is hozzák a lelkefét.

Egy kis négyéves gyerek jött be a szobába, a karján cipelt egy még kisebb, olyan féleszten-dőset. Azután jött a harmadik is, a középső. Pirosak voltak a gyerekek, mint a pünkösdi rózsák és vidámak, mint a szép kis szőke malacok.

Körüvették az anyjukat, fogták a kötényét. Az megnyalozta a kötény csücskét és megtisztogatta az arccsokáját.

És én szégyenkezve éreztem, hogy ime most a boldogok szigetén vagyok.